

מסורת הש"ס

א) לעיל (ג: ג) [ג' מו'; מו'; לפי ג': סוף ד"ה ומהי קושיא], א) לעיל עב. יבמות יד. שבת קל. ספתי: טט: [לחקן ג':]. ד) ודרשו על כ"י לתת טעמים כמו לדין ובי' לזון הכר מנכרעטורא, ט) גי' מי"ט פייס, ו) שבת קכג:, ו) [נמשנה שנמשעות אינה ה"י ומוטקן ומוטקן], ז) נחל האסם ואת הטעמא, ט) ולעיל מו:, י) כ"ה לדי"ה שאזוי ת"י ומו:, כ) אצנעות יו"ז נלחם. ז"כ, ו) דפנות ושיאלו ל' פייס ויוזת מי. ז"כ [ג'י' מי"ט לפי משי"ש ג"ל נמשנה שזו:] פייס ושיאלו ל' פייס, ט) [נחמנו כהן:] וכן גי' מי"ט וגי' ז"ק וכן הן, הדפנות, ט) מי"י. ז"כ,

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה מן תפלת ובי' הולא על החצר החיצונה:

רבינו גרשום

שמרעבי: ור' יהודה ור' שמעון לאו בקרא פליגי אלא בגמרא פליגי בסברא: דיקא נמי דקתני ובי': מתני' יש בהן מעשה כל שרת בפנים כגון לישא וארציית: אורכה: שבעה. ה"ל"ם: וקרנותיו ד' אצבעות כל קרן וקרן עושה בת ששה: ומדברי לקן: ואמרו ד' אצבעות, ואורך בעקל של קרנותיו (ו' ד') אצבעות לכל לקן וקרן: וקמי' של שתי אצבעות ועל רשל לחם הפנים הי"ז: שיהו לו פייס קרות ג': מה אשם וחסותא טעונין כלי שרת לבשלים ובכנים אף מבחנה נמי: שלחן ארכו י"ב. דכתיב אמתים ארכו ואמר רחבו וקשרה: מאיר באמה בת ששה: וטפחיים ריוח באצבע. בין סדר לסדר. ולרי יהודה לא החזי כלל ריוח ביניהן: ועליו מטה מנשה לאו עליו משח אלא על בסמך לו: והא איבא קים. בין לחם לחתא וזון הוי מרכין הנובה: שפתיים משקע להו לקנים בתוך הלחם ולא היו לקנים הנובה: ועיקרין בין קים גי"ט פסיים אינעפשי. כדי שלא יגע הלחם אחד בחבירו והשתא כשתוש השקע בחבירו יגע הלחם בסופו אחז בחבירו ומיעפש בחבירו: דמגבה להו לקנים פורתא. כדי שלא יגע הלחם זה בזה: והא איבא הווא פורתא דמגבה דהווי טפי מטי"ו טפחיים: והאיבא בויכין: [בויכין לבונה טיח מניח ע"י הלחם ומקדש למעלה מטי"ו טפחיים: בגויה דלחם. במצוצו פין י' קיפול:]

א) מנא דלי"ל אורך כזו ובי' או דלי"ל וקרנותיו שגג אצנעות [והוא צ"ן על תמנשת] ופי' ע"ז ואורך כגן של קרנותיו ו' אצנעות ובי'.

ב) דבור וז על מנחה נמי קתמה לזקן קודם ד"ה ובה אלא קים.

שיטה מקובצת

א) הלחם ארכם: ג) ארכו: ב) סמלא את: ד) הקנים: ט) מנחתו ופעמים: ו) בחוץ בכלי לאפוקי מעל הטבלא: ו) כשיעור אורך בין כשיעור רוחב וקרנות: ט) הי"ז שרדו של ר' יהודה ליתן סתם כמו דצ"ן עדיש באח"ב: ט) אמות: ו) שלחן ורחבה: ו) והלחם ארכו: יא) השרדים ורחבם: ט) לסדר נותנין הוביכין: יד) הוי אומר: יט) דכתיב ביה: יט) אל

י: לרבי האומר לחם הפנים טפחיים ומתלה באמה בת תמשה טפחים, כופל, שדופן הלחם היה כפול ובי' מנאל השלחן מקדש ט"ו טפחים, דעש חלות היו בתעמרה וז על גבי וז לכל אחת שני טפחים ומתלה היו להו ט"ו טפחים עולה למעלה מהשלחן ומקדש השלחן את העליין כמתחון, לרבי האומר, דטפחיים בת ששה טפחים, מנאל השלחן ובי' [שם בבב"א].

מסוכן הוא. שאחזו בזלמוס ותנן מי

עד שיאורו עיניו אפילו ציוס הכפורים ציומאל צפרק בתרל (דף פג.):

בגמ' פליגי. מר גמיר ליה מרביה דמנור מקדש ומר גמיר דלא ממקדש: **דיקא נמי**. דבגמרא פליגי ולא בקראי מדנקט האי לישראל

לעולם היו רגיל לומר כו': **מתנב'**

חביתו כהן גדול לישתן ועריכתן כפנים. וילדברי הכל אותו חלי

עשרון שהיה חולק בו עשרתו של כהן גדול נמשח והאי דלא משחו עשרון שלם מפני שכל אדם מודד בו מנחתו [ח] דפעמים שמוציאו לחוך אצל זה אינו מסור אלא להניסם לחזות בו עשירוים: **ושא"ל**: אפייחן אי אפשר לעשות מאתמול ולא לישא ועריכה דכיון דקדשה ככלי מיפסל בלינה: **מעשה כלי**. לישא ועריכה הכל ככלי שרת פננים ולא צחוך י: **וקרנותיה**. שהיה מדביק כגן לכל זיוית טעין קרנים ואורך הקרן ד' אצנעות: **שלא טעפה**. צין שמי הלחם ללחם הפנים צין כשיעור י: רוחב צין כשיעור אורך קרנות: **וד"ד יט"ו**. וז"ד שמי הלחם אורכה ו' ורחבה ד' וקרנותיה ד' [ח] סיה"ו לחם הפנים ארכו ו' ורחבו ט' וקרנותיו ו': **שיאה לו פנים**. לדפנות. [ג"ל] שיאה לו פנים וזיוית וכן הן הקרנות: **ארכו ו' ורחבו ט'**. דכתיבין אמתים ארכו ואמה רחבו ור' יהודה לטעמיה דאמר ט' אמת כלס כזאמת בת ה' ונותן אורכו של לחם כנגד רוחבו של שולחן: **וכופל**. הלחם: **טפחיים ומתלה**. למעלה מיכן ומיכן וסוניה הן הקרנות ומנאלו וקופות כזוה לשפת השלחן.

ארכו ממלא רחבו של שלחן. א' ורחבן ממזיק ח"י אורך השלחן וכשהיה סודר החמר אצלו נמאל שולחן כולו מלא: **אורכו י"ב**. ר' מאיר לטעמיה דאמר כל האמות היו צבינוטיים והלחם יא' עשרה דבהא לא פליגי: **וטפחיים ריוח באמלע**. צין שמי הסדרים יב' דרוחב הלחם אינו אלא ה' ושי הסדרים מחזיקין י' טפחים כאורך השלחן פשו להו טפחיים והס ריוח צין סדר לסדר שמהא רוח מנשבת כזה של יתעפשו: **אכא שאול אומר שס**. כזותו ריוח שצין סדר לסדר ג' בו נותנין צביזים: **על המערכת**. על ממש: **ועליו מטה**. הוי ד' אותו על צמקון: **המפוללים**. לתת ראשי הקנים כזותן פיוולין והרבה פיוולין יש צה למנין הקנים: **כ"ח קנים**. כגמרא ג'.

מפרש כמה קנים ללחם: **לא סידור קנים**. כמערבת החדשה ולא נטיילתן מעל הישנה דומה שבת: **שומטן**. מציין כל לחם ולחם ומניחין לאורכו של שולחן ולמחר מקדש הלחם ולמולאי שבת נותן הקנים צין כל לחם ולחם כמשפטן: **כל הכלים**. כגון שולחנות

אורכן לאורכו של צית ממזרח למערב: **גב' וז מנין**. שהמנחות טעונות כלי: **מה טעמא ואשם טעונין כלי**. דכתיב אשר יבשלו וכן לחם והס שש חלות וז על גב וז נמאל שולחן מקדש כו"ס ונפקא מינה דאי יידי צארי השלחן מידי צחוך ט"ו טפחים מקדש ליה ליפסל בלינה: **והאיכא קנים**. שצין כל לחם ולחם ואיכא טפי: פגימות עושה צלחם צעוד שהיה צק וסחקים היו משוקעים כזה ואינו מגביה הלחם: וקא פריך **מאי טעמא**. כלומר מכדי קנים מאי טעמא היו צין כל לחם: **משום אינעפוש**. שיאה אורי צינמים שלא יתעפשו: **סוף סוף**. כיון דמשקע להו ליכא אורלא ומיעפש הלחם: **פורתא**. שלא יהא משוקע כל כך: **והאיכא בויכין**. קשיא לי אמאי פריך הכי

שתי הלחם פרק אחד עשר מנחות

צו.

כלל א"ר עקיבא ב'. צפ' ר"א אומר אס לא הציב (שבת דף קנ). (ושם) וצפ' אלו דברים (פסחים דף טז:) פסקו כר' עקיבא משום דליכא לריכותא גבי פסקא ומילה אצל הכא ליכא לריכותא ומיהו אמילתיה דרש"י לא צעי לריכותא דאשמעינן בכל דוכתא מלאי דמחי

שבת: **כל הבאים** שהיו במקדש אורבין לאורבו ש" בית. בגמ' מניא חוך מאלוין שאורכו לרוחבו של צית ובשולחן ומנורה פליגי רבי ור' אלעזר צר' שמעון ומתני' כרבי דאמר מנחה ומערב מונחין: **שאלו את רבי** זו בנין. לאמתני' קאי וקאמר מנין שכל המנחות יש צהן מעשה כלי צפנים ולא לעינן קמילה מכלי שרת וקידוש קומץ ככלי שרת איירי דבהאי קרא דמיימי איירי צביסול חטאת ואשם ואפייית מנחה ולא מיירי כקידוש קומץ כלל ומהיקשא דזאת המורה נפקא לן לעיל כסוף פ' המורה (דף פג:) מה עולה טעונה כלי דכתיב ויקח את המאכלת אף כל טעון כלי וקמילה כנגד חמיטה וקידוש קומץ כנגד קבלה דאמר לעיל צפ' שני (דף ג:) אלא הכל ככלי נחושת צושלה ומיהו מנחה מיירי דליעתקא אפיה דמנחה לציסול דחטאת ואשם מה הס טעונין כלי דכתיב וכלי חרס אשר מצול בו ישצר ואס ככלי נחושת צושלה ומיהו מנחה אין ראיא דלאו למירמי חובה קאמר אלא דפירש צקוטרס דכתיב אשר מצול בו ואין צישול צלל כלי ובפנים משמעי קרא דאי צחוך הרי חטאת ואשם נפסל ציאל ועוד כתיב ציה לנלמי הוציא אל [הצרח] החיצונה אף אפיה דמנחה טעונין כלי שרת והוא הדין לישא ועריכה ואריך לדקדק לאחיז מנחה אילטרריך קרא אי למנחת מנחת ומנחתש ומאלפס מנור הא כתיב צבו כלי ואילו למנחת סלת אין צה אפיה קודם קמילה:

והאיכא בויכין. הקשה צקוטרס אמאי פריך הכי דהא שולחן לא מקדש להו לציוכין ומנאל דלא קשה (ליה) מידי דהא אמרינן צפ"ק (לעיל דף ג.) דקומץ מנחה מכלי שעל גבי קרקע שכן מצינו צקולוק ציוכין משמע דהוי כקומץ מע"ג השלחן: לא

יכל הכלים שהיו במקדש ארכן לארכו של בית: **גב' כל המנחות יש בהן מעשה כלי** מבפנים: שאלו את רבי זו מנין אמר להם הרי הוא אומר י' ואמר אלי זה המקום אשר יבשלו שם הכהנים (את החטאת ואת האשם) אשר יאפו את המנחה לבלתי הוציא אל החצר החיצונה מנחה דומיא דאשם וחטאת מה אשם וחטאת טעונין כלי אף מנחה נמי טעונה כלי: השולחן ארכו עשרה: א"ר י' ויחנן דרברי האומר טפחיים ומחצה כופל נמצא שולחן מקדש עשר טפחים למעלה לרברי האומר טפחיים כופל נמצא שולחן מקדש י"ב טפחים למעלה והאיכא קנים קנים שקועי משקע להו מאי טעמא משום אינעפושי לחם סוף סוף קא מיעפש לחם דמגבה ליה פורתא והאיכא ההוא פורתא כיון דלא הוי טפח לא חשיב ליה והאיכא בויכין ב' בגוויה דלחם הווי יתבי ולבהרי לחם הווי קיימי והאיכא קרנות קרנות דלחם כיף להו ולחם עלייהו נח ליה והאיכא

אורכן לאורכו של צית ממזרח למערב: **גב' וז מנין**. שהמנחות טעונות כלי: **מה טעמא ואשם טעונין כלי**. דכתיב אשר יבשלו ואין צישול צלל כלי ובפנים משמעי קרא דכתיב יו' [יחזקאל מו] לנלמי הוציא א) אל יו' החיצונות: **ט"ו טפחים**. צ' טפחים ומתלה לכל לחם והס שש חלות וז על גב וז נמאל שולחן מקדש כו"ס ונפקא מינה דאי יידי צארי השלחן מידי צחוך ט"ו טפחים מקדש ליה ליפסל בלינה: **והאיכא קנים**. שצין כל לחם ולחם ואיכא טפי: פגימות עושה צלחם צעוד שהיה צק וסחקים היו משוקעים כזה ואינו מגביה הלחם: וקא פריך **מאי טעמא**. כלומר מכדי קנים מאי טעמא היו צין כל לחם: **משום אינעפוש**. שיאה אורי צינמים שלא יתעפשו: **סוף סוף**. כיון דמשקע להו ליכא אורלא ומיעפש הלחם: **פורתא**. שלא יהא משוקע כל כך: **והאיכא בויכין**. קשיא לי אמאי פריך הכי

וטפחיים ומתלה מכלן מנאל ששה קיפולין של טפחיים ומתלה, שכל מערכת של ששה לחם, גבוה חמש עשרה טפחים למעלה ולמחר דקידשו של שולחן היה עולה חמשה עשר טפחים והיה מקדש כל דבר צין לחם צין קמליס חמשה עשר טפחים ודימיו גורם עלו (ועי' פ' חטאת) כמתחון, לרבי האומר, דטפחיים בת ששה טפחים, מנאל השלחן ובי' [שם בבב"א].

עין משפט ונר מצוה

א א מ"י פ"ג מהלכות ממדיו ומוספין הל' יז:
יא ב מ"י שם הל' יט:
יב ג מ"י פ"ב מהלכות מילה הל' ז טעויע ל"ח סימן שאל פתקא וי"ד סימן רסו ספיקו ב:
יג ד מ"י פ"ב מהלכות מעשה קרנות הל' כג:
יד ה מ"י פ"ח מהל' ממדיו ומוספין הלכס י:
טו ו ז מ"י פ"ה ס"ה הלכס ט:

יז ח מ"י פ"ג מהלכות צית הבכורה הל' ג:
יט נ מ"י שם הל' טו ופ"ה מהלכות ממדיו ומוספין הל' ז:
יז י מ"י פ"ג מהל' צית הבכורה הל' ד:
יח ב מ"י פ"ה מהלכות ממדיו ומוספין הלכס יא:
יט ל מ"י פ"ג מהלכות צית הבכורה הל' ג:
כ מ"י שם הלכס טו ופ"ה מהלכות ממדיו ומוספין הלכס ב:

יב ל מ"י פ"ג מהלכות צית הבכורה הל' ג:
יג מ"י שם הלכס טו ופ"ה מהלכות ממדיו ומוספין הלכס ב:

תורה אור השלם

- ↑ ונתת על השולחן לחם פנים לקני תמיד:
שמות כה ל
- ↑ ונתת על השערכת לבנה וזה ודוקה ללחם לאפורה אשה לך:
ירקא כז ז
- ↑ ותקלו מטה מנשה וקשיא לכני מנשה מגליאלא בן פרחצורה:
במדבר כ ב
- ↑ ויאמר אלי זה הקדוקש אשר יבשלו שם הכהנים את האשם ואת החטאת אשר יאפו את המנחה לבלתי הוציא אל החצר החיצונה לקדש את אדם:
יחזקאל מו כ

מובן רש"י

עריכתו: מקון החלות שקורין אטנטיריל ונלחון דאפת עותיר בפנים. ענורה, דמנור של מנחת היה בענורה, ואפי"ג דקודש מתן שמן היה והאי מנל אית ליה מנח שם לא נחקרש מלאל מנריך לישת אלא מנחות צפנים, אה בני צפנים דקשרי מלי עשרון שבו היה חולק חביתי כ"ג נמשח, והאי דלאל משחו כלי הנשחין השלם מכלי שכל לחם מודד בו מנחתו ופעמים שמוציאו לחוך, אבל זה אינו מסור אלא להניסם (ועי' ג:) ככל אומר ר"ע. נתחן טפי כ"ה נמשחין מנחם שולחן דיוחן הוציא ואשם ואשם לעשות מע"ג ושאי אפשר לעשותן מע"ג, טון מילה עמלה שא"ל לה לעשות חמשה ציוס ששמיים דומה שבת (שבת קד), לא סידור הקנינים: שחיו טעונין במערכת לחם הפנים צין חלה לחלה להפרידן לוכנס הרוח ביניהן שלא יתעפשו ולא בטוילתן. מן המערכת ישנה אלא דרוחה את השבת. אלא נכנס צע"ש ועטלן הקנים ולמחר מתלק המערכת הישנה ומסדר החדשה צלל קנים ולמולא שבת נכנס וטמן הקנים ציניה, וז נשית קודם הימר מנין הרמלון דהא מלאכתן ליתיר וקאשר להו לצורך גופן (שבת קכג.) לרביר האומר טפחיים ומחצה כופל. דלאמרינן פתקי שני הלחם נותן ארכו של כל לחם שהוא עשרה טפחים כנגד רחבו של שולחן שהוא חמשה טפחים, מנאל ארכו של לחם יתר מרחבו של שולחן חמשה טפחים, מנאל קופל כל לחם ולחם טפחים ומתלה מכלן

^[1] לרבי האומר לחם הפנים טפחיים ומתלה באמה בת תמשה טפחים, כופל, שדופן הלחם היה כפול ובי' מנאל השלחן מקדש ט"ו טפחים, דעש חלות היו בתעמרה וז על גבי וז לכל אחת שני טפחים ומתלה היו להו ט"ו טפחים עולה למעלה מהשלחן ומקדש השלחן את העליין כמתחון, לרבי האומר, דטפחיים בת ששה טפחים, מנאל השלחן ובי' [שם בבב"א]